

Ο δρόμος προς τα κολαστήρια των κυρίαρχων...

Εδώ και 75 χρόνια, στην ιστορική περιοχή της Παλαιστίνης (η οποία κατοικείται για αιώνες από κοινότητες διαφόρων κοινωνικών, πολιτισμικών, θρησκευτικών και φυλετικών χαρακτηριστικών) επιβάλλεται ένας κρατικός-καπιταλιστικός σχεδιασμός εξόντωσης, στρατιωτικοποίησης, εκτοπισμών, εγκλεισμού, φτωχοποίησης και εξαθλίωσης. Ένα πείραμα κοινωνικής καθυπόταξης και εκμετάλλευσης, εθνοκρατικών και αποικιοκρατικών «λύσεων», πολεμικών και κατασταλτικών στρατηγικών, καπιταλιστικής ανάπτυξης και λεηλασίας, δογμάτων ασφάλειας, επιτήρησης και ελέγχου.

Η δημιουργία του ισραηλινού κράτους βασίστηκε σε μία μακρά διαδικασία εθνικοποίησης της γης της Παλαιστίνης που προηγήθηκε της ίδρυσής του για τουλάχιστον μισό αιώνα, από τις λεγόμενες «μεγάλες δυνάμεις» της δύσης μέχρι και τον κάθε τοπικό αρχοντίσκο. Το κενό εξουσίας που δημιουργούταν με τη σταδιακή διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας καλυπτόταν με διάφορα σχέδια ίδρυσης νέων εθνών-κρατών, με κυριότερο τη «διακήρυξη Μπάλφουρ» από τη Μ. Βρετανία το 1917, αλλά και με την προώθηση κοινωνικών αυτοματισμών και αιματηρών συγκρούσεων μεταξύ ντόπιων και έποικων εκείνης της περιόδου. Με την εκμετάλλευση και την καταπίεση των διάφορων κοινοτήτων να περνάει σταδιακά από τους αυτοκρατορικούς φετδάδες στις εθνοκρατικές διακηρύξεις και τους σωβινισμούς τους. Εντωμεταξύ, ο ευρωπαϊκός αντισημιτισμός, με αποκορύφωμα την «τελική λύση» και τα στρατόπεδα εξόντωσης του εθνικοσοσιαλισμού στον Β'ΠΠ, ξεπλύθηκε προωθώντας την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Όπως πάντα η διαδικασία συγκρότησης εθνικού κράτους προϋποθέτει έναν εθνικισμό (στη συγκεκριμένη περίπτωση ονομάζεται σιωνισμός), με βασικά του χαρακτηριστικά την κατασκευή ενός «εθνικού λαού» ως ιδιοκτήτη/πολιτισμένου και ενός «εθνικού εχθρού» ως καταπατητή/βάρβαρου, εποικισμούς εδαφών και κοινωνικός-οικονομικός στραγγαλισμός των «περισσευόμενων», εγκληματοποίηση και ομηρία ολόκληρων κοινωνικών ομάδων, αμείλικτη καταστολή και στρατιωτική ισοπέδωση των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων και εξεγέρσεων.

Το ισραηλινό κράτος, όντας για δεκαετίες σε μόνιμη κατάσταση πολέμου και «έκτακτης ανάγκης», έχει διαμορφώσει έναν αμιγώς μιλιταριστικό χαρακτήρα στο εσωτερικό του. Ο ισραηλινός στρατιωτικός μηχανισμός (IDF) είναι άρρηκτα συνδεδεμένος όχι μόνο με τα πολιτικά και οικονομικά επιτελεία αλλά και με την καθημερινότητα των «από κάτω» που καλούνται σε πλήρη υπακοή στις εθνοκρατικές εντολές. Ο φόβος, η μόνιμη απειλή, το μίσος των εθνικιστικών λόγων και των «εθνικών κινδύνων» διαχέονται σε κάθε επίπεδο. Όχι μόνο μέσω των συνηθισμένων ιδεολογικών και κρατικών μηχανισμών (κυρίαρχα ΜΜΕ, υπουργεία, σχολεία, χώροι εργασίας) αλλά και μέσω της υποχρεωτικής στράτευσης στον ισραηλινό στρατό όλων των ισραηλινών υπηκόων (ιδιαίτερα για αυτούς/ές με εβραϊκό θρήσκευμα, που υποχρεώνονται σε θητεία διάρκειας 32 μηνών για τους άντρες και 24 μηνών για τις γυναίκες, αμέσως μετά τα 18 έτη), ώστε σε κάθε σπίτι να υπάρχει τουλάχιστον ένας/μία στρατιώτης. Μία ζωή διαρκούς διακινδύνευσης και εκπειθήρησης, μέσα σε ένα πλαίσιο φιλελεύθερης δημοκρατίας, όπου «όλα είναι ελεύθερα» αρκεί να μην διαταράσσονται οι κυρίαρχες ισορροπίες ενός «έθνους σε άμυνα».

Συγχρόνως, η νομική και κοινωνική αορατοποίηση των παλαιστινιακών πληθυσμών (αλλά και η περιθωριοποίηση των ισραηλινών αράβων που διακρίνονται νομικά από τους ισραηλινούς εβραίους) συνθέτει ένα καθεστώς φυλετικού και θρησκευτικού άπαρτχαϊντ. Από τη μεγαλύτερη «ανοιχτή φυλακή» του κόσμου στη Γάζα, στα αμέτρητα στρατιωτικά checkpoints σε κατοικημένες ζώνες και στο τείχος μήκους 708 χιλιομέτρων στη Δυτική Όχθη, η καθημερινότητα των κατοίκων στα παλαιστινιακά εδάφη είναι σε κάθε επίπεδο αβιώτη. Στην απαγορευμένη μετακίνηση, στην αδύνατη εύρεση εργασίας, στην ανύπαρκτη περίθαλψη, στους διαρκείς εξευτελισμούς, τις συλλήψεις και τα βασανιστήρια από τις ισραηλινές στρατιωτικές δυνάμεις. Και πέραν αυτών βέβαια, με τις τοπικές εξουσίες, είτε της Παλαιστινιακής Αρχής είτε της Χαμάς, όχι μόνο να καταστέλλουν τις κοινωνικές-ταξικές ταραχές αλλά και να διασφαλίζουν ότι ποτέ οι αντιστάσεις δεν θα συναντηθούν με εκείνες της απέναντι πλευράς εντός του ισραηλινού κράτους.

... στρώνεται με «ειρηνικές επεμβάσεις»

Αυτή είναι, εδώ και δεκαετίες, η ειρήνη που «προσφέρεται» στις περιοχές της Παλαιστίνης και του Ισραήλ. Από τις 7 Οκτωβρίου, με αφορμή τις επιθέσεις και τις ομηρίες της Χαμάς στους συνοριακούς εποικισμούς γύρω από τη Γάζα, το ισραηλινό κράτος -υπό τις ευλογίες ή τη βολική ανοχή των δυτικών κρατών- κηρύσσει έναν πόλεμο ολοκληρωτικού τύπου σε ολόκληρη την επικράτεια με επίκεντρο τη Γάζα. Με το πρόσχημα της «πάταξης της τρομοκρατίας», ένας πάνοπλος στρατός ισοπεδώνει σε ζωντανή μετάδοση μία ολόκληρη πυκνοκατοικημένη περιοχή, στα πρότυπα της επιχείρησης «σοκ και δέος» του κράτους των ΗΠΑ στη Βαγδάτη το 2003. Οι δήθεν «χειρουργικές επιχειρήσεις» του IDF εξαναγκάζουν σε εκτοπισμό τα 2,5 εκατομμύρια κατοίκους μίας «ανοιχτής φυλακής» για να οδηγηθούν σε μία άλλου είδους φυλακή προσφύγων. Με όσους/ες/α παραμένουν εντός της Γάζας να βαφτίζονται ως «συνεργάτες τρομοκρατών» έτσι ώστε να δικαιολογείται η απρόσκοπτη σφαγή τους. Μία ακόμα κρατική θηριωδία βασισμένη στη συλλογική ευθύνη, την εκδίκηση αλλά και τα πρότυπα μίας ακόμα εθνοκάθαρσης προς χάριν της συνεχόμενης «εθνικής ολοκλήρωσης» του ισραηλινού κράτους. Ταυτόχρονα, η Δυτική Όχθη -όπως και τα ισραηλινά εδάφη- μπαίνουν σε μία συνθήκη στρατιωτικής διαχείρισης του «εσωτερικού εχθρού», ώστε να διασφαλιστεί η εθνική συστράτευση, μακριά από κοινωνικές/ταξικές αντιστάσεις, αλλά και από την αλληλεγγύη μεταξύ των «από κάτω» ενάντια σε εθνοθρησκευτικούς διαχωρισμούς.

Το μακελειό στην Παλαιστίνη μπορεί να παρουσιάζεται κυριαρχικά ως «κεραυνός εν αιθρία» αλλά είναι η ωμή εκδήλωση ενός παγκοσμιοποιημένου συστήματος με εναλλασσόμενες κρίσεις και οξείες ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς. Ενός συστήματος που βασίζεται στους φυσικοποιημένους μύθους περί γραμμικής ανθρώπινης προόδου, στη χάραξη κατηγοριών που δημιουργούν αποκλεισμούς, αναδεικνύουν τον ανταγωνισμό ως κυρίαρχη κοινωνική αξία, ενώ διαμορφώνουν τους όρους της αξιοβίωτης ζωής και του θανάτου. Ενός συστήματος όπου όλα τα παραπάνω μαθαίνονται, εμποδίζονται και εκφράζονται με παλιά και νέα πρότυπα ρατσισμού (π.χ. από τον αντι-σημιτισμό έως τον αντι-ισλαμισμό), σεξισμού, κουρηφοβίας (από τον φιλελεύθερο ομοεθνικισμό μέχρι τη πατροπαράδοτη ομοφοβία), σπισισμού και ευρύτερα συστήματα ιεράρχησης της ζωής (στον πόλεμο οξύνονται οι ιεραρχίες οι και κλίμακα που μετράει τι αξίζει να ζει και τι όχι *). Ενός συστήματος όπου κάθε είδους πατριωτισμός και εθνικισμός -από την αριστερά ως τη δεξιά, από τον φασισμό και τον ναζισμό ως την alt-right, αναζωπυρώνεται αναπαράγοντας τη φυσικοποίηση των συνόρων, του έθνους, του κράτους, των εθνικών στρατών, του πολέμου. Ενός συστήματος διαρκούς στρατιωτικοποίησης και πολεμικής προετοιμασίας, η οποία νομιμοποιεί τον εαυτό της δημιουργώντας ένα διαρκές κλίμα κινδύνου που σκοπό έχει να θρέφει συνεχώς το φόβο και να παράγει την επιθυμία για ασφάλεια, η οποία δεν είναι ποτέ κάτι άλλο πέρα από περισσότερη καταστολή. Ενός συστήματος του οποίου

οι παγκόσμιες στρατιωτικές δαπάνες καταγράφουν τα τελευταία χρόνια αλληπάλλληλα ιστορικά ρεκόρ, φτάνοντας πέρσι τα 2,25 τρισεκατομμύρια δολάρια. Ενός σύγχρονου πολέμου των αφεντικών, στον οποίο οι «άμαχοι πληθυσμοί», οι κατοικημένες περιοχές και τα «προσφυγικά/μεταναστευτικά ρεύματα» δεν αποτελούν τις «παράπλευρες απώλειες» ή τις «μεταπολεμικές μοιρασίες» του παρελθόντος αλλά πρωταρχικό στρατιωτικό στόχο.

Στην Παλαιστίνη, το Ισραήλ, στις περιοχές μας και παντού, όπου επιβάλλονται πολεμικά ή ειρηνικά «δόγματα ασφάλειας», η κατασκευή ενός «ασύμμετρου εχθρού» ή ενός «διαρκούς κινδύνου» δεν συνοδεύεται μόνο από ορδές μπάτσων και στρατιωτικών αλλά και από προηγμένα «high-tech» μέσα της πολεμικής βιομηχανίας για τον έλεγχο, την επιτήρηση, την καταστολή και τον θάνατο ολόκληρων κοινωνικών ομάδων. Κρατικά, εταιρικά και ακαδημαϊκά «think tanks», εργοστάσια όπλων, ερευνητικά κέντρα διαμορφώνουν τη ζωή και τον θάνατο των «από κάτω» στις αστυνομοκρατούμενες μητροπόλεις, στα στρατιωτικοποιημένα σύνορα και τα πολεμικά πεδία: «έξυπνα» όπλα, βόμβες, φράχτες, κάμερες, αεροσκάφη, drones, βάσεις δεδομένων από την Αθήνα έως το Τελ-Αβίβ και από το Πεκίνο έως την Ουάσιγκτον. Το ελληνικό κράτος, ο στρατός και η ακαδημαϊκή του κοινότητα αποτελούν ενεργό κομμάτι αυτής της πολεμικής διαδικασίας. Από την αντιμεταναστευτική θανατοπολιτική στα σύνορα και την ενδοχώρα που φτάνει μέχρι και σε ομαδικές δολοφονίες όπως αυτή στα ανοιχτά της Πύλου με εκατοντάδες νεκρούς, μέχρι την έμμεση ή άμεση συμμετοχή σε πολεμικά πεδία, συμπεριλαμβανομένης της Παλαιστίνης. Με τις κοινές πολεμικές ασκήσεις ελληνικού-ισραηλινού στρατού, με τη «στρατηγική συνεργασία» ελληνικού-ισραηλινού κράτους με αιχμή τις μεσογειακές ΑΟΖ, με την πολιτική στήριξη των ισραηλινών «ειρηνικών επεμβάσεων» με το επίσημο ξέπλυμα της ανθρωποσφαγής ως «αναγκαίου κακού», με την αγορά ισραηλινών εξοπλιστικών συστημάτων και την ισραηλινή εξαγορά ελληνικών εταιρειών της πολεμικής βιομηχανίας.

Ο πόλεμος, παντού, σαμποτάρεται μόνο με «εθνική προδοσία»

Σε πείσμα των εθνικιστικών μονολόγων, των θρησκόληπτων αφηγήσεων και των ρατσιστικών μισαλλοδοξιών, ένα ευρύ φάσμα κοινωνικών/ταξικών αντιστάσεων και αλληλεγγύης λαμβάνει χώρα στην Παλαιστίνη και το Ισραήλ, εδώ και δεκαετίες μέχρι και τώρα. Από τις εργατικές απεργίες μέχρι τις κοινωνικές/ταξικές εξεγέρσεις με χαρακτηριστικότερη την Ιντιφάντα στη δεκαετία του '80. Από τους κοινούς αγώνες και τη συλλογική ζωή των καταπιεζόμενων σε Παλαιστίνη και Ισραήλ μέχρι τις διαδηλώσεις και συγκρούσεις ενάντια στο ισραηλινό τείχος, τους σιωνιστικούς εποικισμούς και τους κοινωνικούς αποκλεισμούς στην Παλαιστίνη. Από τις κοινωνικές/ταξικές αντιστάσεις παλαιστινιακών πληθυσμών ενάντια στις εξουσίες της Παλαιστινιακής Αρχής και της Χαμάς, μέχρι τις αρνήσεις στρατεύσης και τις λιποταξίες στον ισραηλινό στρατό. Από τους αγώνες για την αλληλεγγύη και την απελευθέρωση έγκλειστων σε φυλακές και στρατόπεδα μέχρι την εναντίωση στους εποικισμούς και τον εκτοπισμό ντόπιων πληθυσμών. Αυτές και πολλές άλλες πραγματικότητες της καθημερινής ζωής των «από κάτω» ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη κρατών, κεφαλαίου, στρατών, θρησκειών. Ενάντια στην εθνικιστική αφομοίωση των αγώνων τους από κάθε είδους υπαρκτή ή επίδοξη ηγεμονία, κοσμικού ή/και θρησκευτικού τύπου.

Αυτές και πολλές άλλες πραγματικότητες, στις οποίες στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες/α με τις αρνήσεις και την εναντίωσή μας στη «δική μας» εθνική ενότητα και σε κάθε εθνική ενότητα, στον «δικό μας» στρατό και σε κάθε στρατό. Ενάντια στον милитарισμό, τον εθνικισμό, την πατριαρχία, τον σπισισμό και κάθε σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Σαμποτάροντας τον πόλεμο όχι μόνο εκεί όπου εκδηλώνεται αλλά και εκεί από όπου ξεκινάει: στα στρατόπεδα, τα υπουργεία και τα ΜΜΕ, στην πολεμική βιομηχανία και τα ακαδημαϊκά think tank της, στη μεταφορά όπλων σε σιδηροδρομικές γραμμές, σε λιμάνια και οπουδήποτε αλλού. Με αδιαπραγμάτευτη αλληλεγγύη σε όσους/ες/α αντιστέκονται στα εμπόλεμα πεδία και τους στρατούς τους αλλά και σε όσους/ες/α εξωθούνται ή επιλέγουν τη μετανάστευση.

Αλληλεγγύη στους «από κάτω» στη Γάζα και στους εκτοπισμένους/μετανάστριες

Αλληλεγγύη στους λιποτάκτες και τις ανυπότακτες του ισραηλινού στρατού και σε κάθε αντιστεκόμενο στη Δυτική Όχθη

Αυτοοργάνωση-Αντίσταση-Αλληλεγγύη ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη κράτους-κεφαλαίου-πατριαρχίας

* Προφανώς, κατά τα κυρίαρχα, η κατηγορία «ζώο» και ο θάνατος μη ανθρώπινων όντων είναι ανάξια λόγου, από την διαρκή αναπαραγωγή της κατηγορίας «ζώο» ως μορφή ύπαρξης για την οποία η άσκηση βίας δεν χρειάζεται ποτέ δικαιολόγηση μέχρι τον πλήρη έλεγχο της ζωής και του θανάτου των μη-ανθρώπινων πληθυσμών, την αντικειμενοποίηση της γης και του καθετί που βρίσκεται πανό της ή μέσα της ως «πόρους». Χαρακτηριστικές είναι οι αναφορές του Υπουργού Άμυνας του Ισραήλ («Πολεμάμε με ανθρώπινα ζώα και θα πράττουμε αναλόγως») ο οποίος κατά τη διάρκεια του πολέμου που διεξάγεται αυτή τη στιγμή αποκάλυψε τον πληθυσμό στη Παλαιστίνη «ζώα» για να δώσει ηθικό πλεονέκτημα στον στρατό του κράτους του.

Επίσης τα μη ανθρώπινα ζώα στην πολεμική συνθήκη υποκείνται σε εκ νέου υποτίμηση. «Η καταστροφή των μέσων παραγωγής» σημαίνει μαζικές δολοφονίες στα εκτροφεία. Στα πλαίσια ερήμωσης του πολέμου, η «εγκατάλειψη του ζωικού κεφαλαίου» στα εκτροφεία ή στους ζωολογικούς κήπους συνεπάγεται έλλειψη τροφής και συνθήκες αργής και βασανιστικής εξόντωσης. Αυτά που φροντίζονται σε σπίτια συχνά εγκαταλείπονται επίσης. Οι βομβαρδισμοί των πόλεων και των αγρών αφήνουν χιλιάδες νεκρά μη ανθρώπινα ζώα. Κατά βάση αποκλείονται από μια κίνηση επιβίωσης που αφορά τα ανθρώπινα όντα, δηλαδή τη μετανάστευση και τον εκτοπισμό. Ακόμα πολλές φορές εργαλειοποιούνται από την πολεμική μηχανή (σκύλοι εκπαιδεύονται για εντοπισμό εκρηκτικών, η ακόμα χειρότερα ζώνονται με εκρηκτικά και στέλνονται στον εχθρό).